

Kırmızı Atkı

– Damlalar... · 23 Temmuz 2018

Topladım bugün senden geriye kalan son parçalarımı.
Bir köşesi yırtık siyah beyaz eski bir resim,
Doğum günümde aldığın kırmızı bir atkı.
Birde oku diye gönderdiğin üç beş kitap...
Kitapların hepsini okudum...
Hemde bir kaç kere.
Ama sana ilk kez yalan söyledim,
Verdiğin atkıyı kullanıyorum diye,
Hiçbir zaman takmadım onu ne evde, ne sokakta.
Hatta kutusundan bile çıkarmıyorum,
Özlemin çökmedikçe karabasan misali, kalbimin can damarlarına.
Bir elimde verdiğin atkı,
Diğer elimde tabakadan sarma bir sigara,
Her ikiside ciğerlerimi yakıyor ya,
Boş sokaklara bakıyorum penceremin önünde,
Küçücük bir teselli bulabilmek ümidiyle,
Saatler boyu sıkılmadan öylece.
Yalan değil,
Hem kırmızı rengi sevmiyordum,
Hem senden bir hatıraydı, kirlenmesinden korkuyordum
Zaten...
Zaten öyle olmalıydı,
Tertemiz kalmalıydı sana dair bütün anılarım,
Karakışların ortasında donsamda,
Buz tutmamalıydı sende hissettiğim bu kaçamak duygularım.
Bir şeyler olmalıydı mutlaka,
Unutulmuş bir şeyler kalmıştı gizli saklı köşelerde,
Dokunduğumda senin gibi kokacak,
Bir kaç parça eşyan belkide.
Dağılıp gittiğim,
Uçurumun kenarına sürüklendiğim anlarda,
Hasretinin elinden beni çekip alacak bir şeyler.
Belki bir bakışın, belki bir gülüşün,
Belki yarım ağız bana ettiğin bir kuru sitemin.

Zaman zaman günlüğüme yazdığın,
O bir kaç satırı açıp okuyorum defalarca.
Bazen gülüyor, bazen ağlıyorum,
Kimi zaman,
Gece yarılarında seninle uzun uzun dertleşmelerim geliyor aklıma,
Dilimin ucunda döndürüp durduğum,
Seni çok özlediğime dair kördüğüm olmuş kelimeler,
Senin suskunluğun... benim telefonda ağlayışlarım,
Ve seni uykusuz bıraktığım o geceler,
Bir rüyanın en tatlı yerinde uyanmak gibi.
Geçmeyi bilmeyen hafta sonları, günler, aylar...
Zamanı durduran bir aymazlık içinde donup kalan bir yara,
Belki acısı hafifliyor bir müddet sonra,
Belki eskisi kadar dalıp gitmiyorsun yırtık bir fotoğrafa,
Belki dilin tercüman olmuyor eskisi gibi kalbinin sızlanmalarına.
Ama yine de unutulmuyor, ne yaparsan yap,
Kol kola giriyorsun bir zaman sonra,
Sanki iki sevgilinin yıllar sonra karşılaşması gibi bir sokak ortasında,
Sadece gözler konuşuyor,
Anlatıyor meramını biraz sitem biraz kızgınlıkla,
Gözyaşlarının yettiğince,
Yüreğinin dayandığı kadar.
Geriye doğru sarıyor gibi zaman,
Sanki sen değildin yıllar boyu, kor alevler içinde bir hasretin ortasında yanan.
Biliyor musun?
O kırmızı atkı var ya hani,
Şimdi yaz günü bile boynumda,
Sokakta beni görüp gülen ve söylenenlere inat.
Altına bir de kırmızı bir ceket aldım ki, sorma gitsin.
Yine elimde tabakadan sarma bir sigara,
Aklımda yüreğimi yakan bir dolu hatıra,
Aslında... Kırmızı renk nasılda yakışıyormuş bana.
Şimdilerde yavaş yavaş anlıyorum ki,
Benim en sevdiğim renk, kırmızıymış galiba.

<https://www.youtube.com/watch?v=VFHc4tvPh4Q>